

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 41173

гр. София, 09.12.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в
закрито заседание на 09.12.2025 г. в следния състав:

като разгледа дело номер **12875** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 от АПК вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ .

Образувано е по искане на Л. В., ЕГН [ЕГН], чрез адв. П.-М. Б., съдебен адрес: [населено място], [улица],ет.3,ап. 9,моб.тел.: [ЕГН] за спиране предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № 25-4332-005575 от 18.11.2025г. издадена от Р. Н.,полицейски инспектор,СДВР.

Процесното искане е обективизирано и предявено едновременно с оспорване на посоченият административен акт, и подлежи на незабавно разглеждане и произнасяне,съобразно правилата на чл.166 ал.3 АПК. В искането си, жалбоподателят твърди,че:

Оспорената аповед е постановена в явно противоречие с материалния закон.

Със заповедта се застрашав/накърняват особено важни негови интереси, тъй като той е на 22г. – активна възраст,в която обикновено човек се стреми да се развива професионално и наложена на този етап от животаму мярката има много по-тежък ефект отколкото при човек с установен живот и стабилна среда.За поечето работни места се изисква СУМПС.Има нужда от мобилност за обучение,суркове,стажове и професионално развитие,като липсата на СУМПС ограничава достъпа му до тези възможности и забавя личностното и професионално развитие- Отнемането на книжката му го поставя в пълна зависимост от други лица или от градски транспорт,който не винаги е подходящ или наличен в часовете за личен ангажимент или работа,което води до ежедневни трудности.

Настоящото искане, следва да се квалифицира като процесуално допустимо - подадено от активно легитимирано лице с правен интерес / адресат на оспорената заповед по отношение на която е допуснато предварително изпълнение по закон/, като същото е подадено в срока за обжалване на заповедта за прилагане на ПАМ.

По същество съдът съобрази:

По силата на чл. 171 т.4 от ЗДвП За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат

принудителна изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4;

Разпоредбата на чл.157 ал.4 от с.з. предвижда,че водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи.

Съгласно нормата на чл. 172 ал.6 ЗДвП, подадената жалба срещу заповедта по чл.171 т.1 от Закона не спира изпълнението и. В този смисъл не е налице необходимост от нарочно мотивиране на предварителното изпълнение на заповедта,тъй като същото следва пряко от закона.

От своя страна, специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП на заповед по чл. 172, т. 1 от ЗДвП, поради което - приложими са общите правила по чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от АПК.

Безспорно, изпълнението на невлязъл в сила индивидуален административен акт, допуснато независимо дали по силата на закона или по разпореждане на компетентния административен орган, винаги въздейства негативно върху правната сфера на адресата. Това негативно въздействие подлежи на доказване във всеки конкретен случай в съответствие с нормативно предвидените основания. В тази връзка, оспорващият, който иска спиране, трябва да посочи конкретните вреди, които незабавното изпълнение би могло да му причини по вид и значителност. Успоредно с това, следва да се установи и настъпването им в степен на достатъчна вероятност.

Следва да се отбележи още, че нормативното изискване налага вредите да настъпят в резултат от предварителното изпълнение, а не от самия административен акт.

Съдът приема, че описаните в молбата неудобства не сочат на възможно настъпване на "значителни и/или трудно поправими вреди" по смисъла на закона. ВАС е имал възможността да се произнесе, в аналогичен контекст, приемайки, че дори да се приеме, възможността на жалбоподателя да се причинят вреди от невъзможността да управлява автомобил, то тези вреди не са нито значителни, нито труднопоправими. /в под. см. напр. Определение № 6499 от 2.05.2019 г. на ВАС по адм. д. № 3787/2019 г., VII о., Определение № 10087 от 1.07.2019 г. на ВАС по адм. д. № 7133/2019 г., VII о. и др. /.

В тази връзка ясно следва да се подчертае:

На първо място - не съществува законова постановка налагаща преценката на вероятната основателност на жалбата,като основание за спиране допуснато предварително изпълнение. Основателността на жалбата всъщност е предмет на главния спор и в рамките на настоящото производство съдът не може да извършва контрол,нито да черпи аргументи от нея,извън тези обосноваващи искането за спиране на допуснатото предварително изпълнение.

На второ място-всички описани вреди всъщност намират изражение само в евентуалното ангажиране на допълнителни разходи или причинено неудобство. В този смисъл тези вреди са обезщетими, респ. макар да се изразяват в затруднение, не представляват труднопоправими вреди по смисъла на закона.

На трето място – липсват каквито и да било доказателства както във връзка с твърдението,че лицето има конкретна дейност,чието изпълнение е ограничено до степен на невъзможност от предварителното изпълнение на акта. За съда не става ясно нито на какви курсове ще ходи или какво обучение ще придобива и това бъдещи планове ли са или конкретна дейност Съдът държи да подчертае,че вредите не следва да са хипотетични и предполагаеми, а ясно посочени и доказателствено обосновани. Така,не е ясно още каква

точно работа работи или просто иска да работи някога и би било добре да има СУМПС, което също е едно недоказано, бъдещо предположение. И като следствие е неясно достъпа до какво точно му се ограничава от отнемането на СУМПС.

Законодателят, в текста на чл.166 ал.2 АПК е въвел като единствено условие – възможността предварителното изпълнение на акта да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. И тази вреда следва да бъде доказана, както като вероятност за настъпване /в т.ч. предварителното изпълнение на акта да е единствен неин причинител/, така и като тежест – значимост и трудна поправимост. Настоящото искане не съдържа доказателства и твърдения позволяващи на съдът да приложи разпоредбата, поради което и същото следва да се остави без уважение като неоснователно.

От своя страна съдът ще прояви максимална/според възможността на заседателният график/ активност за да разгледа своевременно и да се произнесе по съществуващата жалба, така, че евентуалните вреди да бъдат времево ограничени.

Така мотивиран и на основание чл. 166, ал. 3 във вр. с ал. 4 и ал. 2 от АПК във вр. с чл. 172, ал. 6 от ЗДВП, Съдът,

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на Л. В., ЕГН [ЕГН], за спиране предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005575 от 18.11.2025г. издадена от Р. Н., полицейски инспектор, СДВР.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд, в 7-дневен срок от неговото съобщаване.

Препис от определението да се изпрати на страните.

Съдия: